

Speelveld van de dood

INKIJKEXEMPLAAR

HETTY KLEINLOOG

Speelveld van de dood

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Je gaat het pas zien als je het doorhebt.
(Johan Cruijff)

INKIJKEXEMPLAAR

1

Hoe is het mogelijk, 2-1 achterstaan tegen Feyenoord in de Johan Cruijff ArenA. Het is de zesenzeventigste minuut van de klassieker. Ruben Kauffmann beseft dat het er somber uitziet. Het zweet staat op zijn rug. Zijn keel voelt aan als schuurpapier door het schreeuwen naar de doofblinde scheids, naar de keeper van de tegenstander die tergend lang de bal laat stuiten, naar een aanvaller die niet ziet dat de rechtsbuiten vrijstaat.

‘Naar voren!’ coacht Ruben de spelers, die hem niet kunnen verstaan, dat weet hij ook wel. ‘Over de flanken!’

Ook voetbalmattie Lex, rechts van hem, op de stoel naast de trap in vak 403, is tot het uiterste gespannen. Lex neemt snel een slok bier. Zijn jack heeft hij al uitgedaan. Het ligt als een prop bij zijn voeten. Ook zijn t-shirt is nat van het zweet. De in spijkerbroek gestoken benen wippen op en neer en blond, halflang haar plakt op zijn voorhoofd. Bij elke kans of overtreding schiet hij overeind. En als de arbiter een schwalbe onbestraft laat, brult hij: ‘Die vent is corrupt. Zo spelen we tegen twaalf man. Dood moet-ie. Dood.’

‘Klotezooi’, beaamt Ruben.

Naar deze wedstrijd hebben ze reikhalzend uitgekeken. Al lijkt de winst nu ver weg, Ruben heeft de hoop niet opgegeven. In de twaalf jaar dat hij fanatiek Ajax-supporter is, heeft hij wonderlijkere dingen zien gebeuren. Ajacieden heten niet voor niets godenzonen.

Een lange bal vanuit het midden wordt op de borst aangenomen door de linksbuiten van Ajax, die razendsnel countert. Ruben en Lex buigen naar voren, brullen en zwaaien met hun armen om de aanvaller aan te moedigen. ‘Door, dóór, dóór!’ Een Feyenoordspeler sprint achter de linksbuiten aan. Zonder bal ben je sneller dan met de bal aan de voet. De keeper zet zich schrap, knieën gebogen,

armen wijd, blik gefocust, aarzelend of hij uit moet komen. De Ajacied is nu in het strafschoopgebied. Hij wil uithalen, als hij door de verdediger wordt ingehaald en getackeld. Hij kwakt tegen de grond, rolt door en grijpt schreeuwend naar zijn enkel.

Ruben en Lex veren overeenind.

‘Penalty!’ roept Ruben.

‘Rood!!’ loeit Lex.

De scheidsrechter wijst naar de stip. Het hele stadion juicht. Ruben legt zijn hand op zijn hart en prevelt een schietgebedje. Vijfenvijftigduizend supporters schreeuwen de longen uit hun lijf.

Op het veld wordt overlegd wie deze belangrijke strafschoop mag nemen. Een jonge debutant vouwt zijn handen in een bidgebaar richting de trainer, langs de zijlijn. Na een kennelijke goedkeuring steekt hij verheugd zijn duim op, pakt de bal, legt die neer en doet een paar stappen achteruit. Hij tuurt naar het doel, naar de keeper. De ArenA zindert van samengebalde spanning als de speler een aanloop neemt. Vlak voor hij de bal raakt, lijkt hij even te bevriezen, daarna schopt hij hem strak in de rechterbovenhoek.

‘Goal!’ Ruben is uitzinnig. In het stadion barst een hels tumult los. Het geluid van toeters en knallend vuurwerk weerkaatst op de tribunes. Ruben wordt omhelsd door iemand links van hem en van achteren krijgt hij een tik tegen zijn hoofd. Hij gaat op in de euforie. Op het veld wordt de debutant omhelsd, zijn medespelers slaan hem op de rug en woelen door zijn haren. We hebben zeven minuten, beseft Ruben, misschien een paar minuten blessuretijd – het moet kunnen om nog een keer te scoren. Lachend draait hij zich om naar Lex. ‘Als we...’

De plaats van zijn voetbalmaatje is leeg. Het stoeltje is dichtgeklopt, zijn jack ligt eronder. Ruben kijkt omhoog, naar de trap en de uitgang. Geen Lex.

Wat een slecht moment om te gaan pissen.

Slecht moment? Een onmogelijk moment. Niks voor Lex om te gaan plassen tijdens de klassieker, al helemaal niet met zeven minuten te gaan en één doelpunt verwijderd van winst. Hij pist nog liever in zijn broek.

Hij draait zich om naar achteren, naar Slimme Sol en diens zoon, die seizoenplaatsen achter Lex en Ruben hebben en ook vandaag flink tegen hun schouders aan schoppen.

‘Sol!’ roept hij. ‘Heb jij Lex weg zien gaan?’

Sol houdt zijn hand achter zijn oor.

‘Lex?!’ Ruben wijst naar de lege plaats en maakt een vragend gebaar.

Sol haalt zijn schouders op.

Met één oog op het veld pakt Ruben zijn mobiel en stuurt Lex een appje: *WAAR BEN JE???* Een ping klinkt vanonder de stoel. Ruben pakt het jackie van Lex en voelt: Lex’ nieuwe mobiel zit in zijn zak. Hij klapt hem open, staart naar de beveiligingscode, klapt hem weer dicht en stopt hem ter bescherming in zijn eigen binnenzak.

De laatste minuten zijn bloedstollend. Feyenoord schiet nog een keer op de paal, en een van hun verdedigers blijft na een tikje van een Ajax-aanvaller irritant lang liggen, staat dan moeizaam op, strompelt en rent vervolgens door alsof er niets gebeurd is. De Ajacieden weten in de laatste minuut met een fantastische omhaal, nota bene van de centrumverdediger, een fabelachtig doelpunt te maken. Ruben juicht, maar voelt ook een beklemming in zijn borst. Terwijl *Bloed, zweet en tranen* van Hazes door de speakers schalt, baant hij zich met het jackie van zijn maat een weg naar de uitgang. Bij elke stap speurt hij om zich heen. Waar is Lex?

2

Lisa Kauffmann föhnt haar volle bos bruine krullen. Haar lichaam is in een handdoek gewikkeld. De deur van de badkamer staat open. Om de zoveel seconden zet ze het apparaat uit, steekt haar hoofd om de hoek van de badkamer en spitst haar oren. Als ze hoort dat het nog stil is, zet ze de föhn weer aan en vervolgt haar ochtendritueel. Alhoewel, ritueel... zo is het niet echt meer te noemen. Sinds vier weken probeert ze zich een nieuw ritme aan te leren. Een ritueel in wording, dat is het. Met de 'r' van rust, reinheid en regelmaat. En van ritueel dus. Ze ruimt de föhn op en bekijkt zichzelf in de spiegel, van top tot teen. Sinds ze samenwoont met Eric, inmiddels alweer ruim een half jaar, is ze aangekomen. Ontbijten, lunchen, dineren en snacken is een stuk gezelliger met haar bourgondische geliefde dan alleen. Voorbij is de tijd van een haastige salade of een maaltijd overslaan. Als dokter, vader en haar partner vindt Eric gezond eten belangrijk, zeker als zijn kinderen de helft van de week bij hem zijn.

Ze laat de handdoek een eindje zakken en bekijkt haar buik. De buik die eerst zwanger was en toen niet meer. Met haar vingertoppen betast ze het litteken, een rode krater in de zachte, melkwitte huid, overblijfsel van het schot in haar buik dat een einde maakte aan de ongeboren liefdesbaby van Eric en haar. In haar poging haar tweelingzus Kat te bevrijden van een geflipte fan, die in haar zus een soort reïncarnatie van Van Gogh zag en eerst haar oor af wilde snijden, en haar vervolgens van het leven wilde beroven, werd ze door een kogel in haar buik geraakt. Ze zweefde daarna een tijdlang op het randje van de dood, en overleefde het, godzijdank. Onbeschrijfelijk was de slag toen de arts haar vertelde dat de baby het niet gered had en de kans dat zij ooit nog zwanger zou kunnen worden praktisch nihil was.

Een kraaiend geluid doet haar opschrikken uit haar gedachten en ze grist haastig een badjas van de haak. Vervolgens knalt ze met een schouder tegen de douchedeur, glijdt uit op de natte badkamer-vloer en stoot haar teen hard tegen de deurpost. Met een van pijn vertrokken gezicht strompelt ze zo snel ze kan naar het eind van de gang en vliegt het kamertje in waar... Eric met Hannah in zijn armen staat. Hij drukt de vier weken oude baby tegen zich aan en ondersteunt vertederd haar hoofdje. Een muziekmobiel tingelt het Wiegenlied van Brahms. Eric legt een vinger op zijn lippen.

‘Is ze wakker?’ fluistert Lisa.

De oogjes zijn gesloten, het meisje ademt rustig, veilig met haar wang tegen papa’s borst.

‘Een krampje’, zegt Eric. ‘Onze prinses is alweer in dromenland.’

‘Geef haar maar.’ Lisa steekt haar handen uit. ‘Ze moet verschoond worden. En de fles krijgen.’

‘Maartje is er zo’, zegt Eric. ‘Die doet dat met liefde.’ Hij kijkt haar onderzoekend aan. ‘Je ziet er uitgeput uit, schat. Die gebroken nachten nekken je. Waarom neem je niet een paar weken ouderschapsverlof?’

‘Daar ben ik niet voor verzekerd.’

‘Gewoon vrij dan?’

‘Mijn hormonen zijn niet op hol en mijn borsten lekken niet, zoals je weet. Dus werk en moederschap kunnen uitstekend gecombineerd worden.’

‘Weleens van “emoties” gehoord? Van “babyblues” of “wennen”?’

Ze negeert zijn vraag en reikt dwingender naar Hannah. Eric geeft het minimensje voorzichtig over, Lisa drukt een kus op het donshaar en snuift. Hannah is beslist de allermooiste, allerlekkerst ruikende baby op aarde. Ze loopt in de richting van de commode, maar vlak ervoor aarzelt ze. Als Hannah nu verschoond wordt, wordt ze wakker. Dan kan Lisa pas later naar haar werk en dat terwijl ze met de afronding van een zaak bezig is en de opdrachtgever dringend op een rapport zit te wachten. Vertwijfeld kijkt ze naar haar dochter.

Zonder iets te zeggen neemt Eric Hannah weer van haar over, legt haar in de wieg, doet een wollen dekentje half over haar heen en

trekt aan het koord van de muziekmobiel. Het Wiegenlied klinkt opnieuw. Lisa glimlacht. Eric heeft ervaring met baby's. Een betere vader dan Eric kan Hannah zich niet wensen.

Ze slaat haar armen om zijn middel. Samen bekijken ze hun wereldwonder.

'Heeft Kat iets laten horen?' vraagt Eric.

Lisa schudt haar hoofd. Ze heeft haar zus gisteren tevergeefs gebeld en geappt. De foto's van Hannah die ze gestuurd heeft, zijn nog steeds niet bekeken.

'Moeten we niet...?' vraagt Eric.

'Laat haar maar even.'

'Ze mist veel.'

'Dat weet ze.'

De laatste tonen van Brahms klinken. Hannah is in diepe slaap. Met de rugkant van haar vinger streelt Lisa het perzikwangetje.

'Kom', zegt Eric.

Op de gang is ze in tweestrijd. Ze wil thuisblijven, ze wil naar haar werk – geit, kool, geit, kool. Ze moet het bedrijf gaande houden, zeker nu Kat nauwelijks functioneert. Maar ze wil ook de beste moeder van de wereld zijn. De afgelopen maanden heeft ze alle denkbare boeken over ouderschap verslonden, van Penelope Leach tot *Onvoorwaardelijk ouderschap*, van *Happy kids* tot *De zeven stappen naar succesvol ouderschap*. Als Lisa iets niet perfect kan doen, is ze doodongelukkig. Haar stiefmoeder daarentegen, die vandaag voor het eerst op Hannah komt passen, is verre van perfect. Maartje is lief, creatief, geestig, maar ook chaotisch en een rommelkont. Deugt het wel om een vier weken oude baby – bovendien een maand te vroeg geboren – aan een type als Maartje over te laten? En haar drie hele dagen in de week op te laten passen? Krijgt Hannah op deze manier geen hechtingsproblemen? En weet Maartje wel wat een baby nodig heeft? Ze heeft zelf nooit een kind gehad.

Ze spreekt haar twijfels uit. Eric grinnikt.

'Ik denk dat we dat gerust aan Maartje en je vader over kunnen laten. Toen Hannah net geboren was, waren ze op slag verliefd.'

'Ja, maar...'

‘Loslaten, schatje – dat begint al bij de geboorte.’

Loslaten: van het woord alleen al draait haar maag om. Een leven zonder Hannah is nu al niet meer denkbaar. En toch komt misschien ooit de dag dat ze haar zal moeten afstaan. Met Kat is niets zeker. Als haar zus zich bedenkt bijvoorbeeld en haar dochter op komt halen. De beloofde intentie tot adoptie heeft ze nog niet getekend en ze negeert alle berichten.

Eric neemt Lisa in zijn armen. ‘Hannah heeft geluk met een moeder als jij’, fluistert hij liefdevol in haar oor. ‘En ik met een vrouw als jij.’

Lisa vermant zich en maakt zich los. ‘Ik moet rennen. Over vijf kwartier heb ik een *call*.’

Het kantoor van Kauffmann & Kauffmann Bedrijfsrecherche, op de eerste verdieping van Singel 54, ligt aan een zonovergoten Amsterdamse gracht, vlak bij het centraal station, met uitzicht op trap- en klokgevels, panden met roodverlichte ramen en vaak gesloten gordijnen, en daarachter de koepel van de Koepelkerk. Het is mei en in deze maand zijn de bomen langs het water op hun mooist, met frisgroene bladeren. De zon schijnt er hier en daar doorheen en creëert vlekkerige schaduwen op het wegdek.

Lisa zet haar fiets vast in een rek aan de waterkant. Een politieagent op een elektrische motor rijdt langs. Hoewel ze door zijn helm niet kan zien wie het is, groet ze nog altijd – een collegiale gewoonte die ze heeft overgehouden uit haar tijd bij de politie. Vervolgens steekt ze over en loopt naar het pand waar het koperen naamplaatje van Kauffmann & Kauffmann Bedrijfsrecherche haar tegemoet glimt. Voor ze de sleutel in het slot steekt, appt ze Maartje: *Ben je er al? Alles goed?* Dan betreedt ze het pand, bestijgt de trap en blijft voor de deur van hun kantoor staan. Sinds ze moeder is, moet ze vanbinnen een knop omdraaien om zich op het werk te kunnen richten. Meer dan een knop, het voelt als het omdraaien van een sleutel in een middeleeuws, roestig slot.

Hannah kwam eerder dan verwacht. Op het moment dat Lisa op een scholengemeenschap een zaak aan het oplossen was – de direc-

teur van de school werd verdacht van fraude – kreeg zij het telefoontje. Dat Kats vliezen gebroken waren. Dat ze onmiddellijk naar OLVG West moest komen. Dat het moment aangebroken was om haar dochter in ontvangst te nemen.

Kat, haar twaalf minuten jongere tweelingzus, ex-verslaafd aan onder andere cocaïne en alcohol – waaraan niet eigenlijk –, met een lijf zo graatmager dat je geen röntgenfoto nodig had om er dwars doorheen te kijken. Ondanks een jarenlang lamgelegd seksleven en de menstruatiecyclus van een mummie, was Kat zwanger geworden door een onenightstand met ene Zev, een Israëlische toerist, die als Lisa haar zus moest geloven in de flowerpower-jarenzestig was blijven steken en vrije liefde hoog en condoomgebruik laag in zijn vaandel had staan. Toen de zwangerschapstest geen enkele ruimte voor twijfel liet, had Kat haar gebeld. ‘Ik heb een kind voor je’, had ze plompverloren gezegd. Lisa had het absurd gevonden. Natuurlijk, door dat schot in haar buik was het voor haar zo goed als onmogelijk om nog zwanger te worden. Maar was dat een reden om je kind aan je zus af te staan? Kat voelt zich schuldig door wat Lisa overkomen is, en dat is wellicht terecht, maar Kat voelt zich *altijd* schuldig, en dus ook tegenover het kind dat ze in haar wankel leven niet genoeg zou kunnen bieden. Avonden-, nachtenlang heeft Lisa op Kat ingeprept om haar ervan te overtuigen het kind te houden. Ze zou haar zoveel mogelijk bijstaan, ze zouden het samen doen, met hulp van Eric, papa, Maartje, eventueel met Kats beste vriendin Odette: niets was onmogelijk. Kat was echter stellig. Ze zette Lisa voor een dilemma: of jij neemt het en dan maak ik de adoptie in orde, of ik laat het aborteren. Dat was natuurlijk geen eerlijke keus. Lisa beloofde Kats baby te adopteren, samen met Eric. Op voorwaarde dat haar zus officieel afstand zou doen en daar niet meer op terug zou komen. Na de bevalling vroeg Lisa of Kat het goedvond dat het meisje de naam Hannah zou krijgen, naar hun overleden moeder Janna, die voluit Johanna Maria heette. ‘Dat is aan jullie’, had Kat geantwoord en ze had haar hoofd afgewend.

Lisa en Eric waren in het ziekenhuis gebleven, Hannah was wat geel en werd een paar dagen ter observatie gehouden. Kat wilde de

baby niet zien en hield zich na haar ontslag onbereikbaar. Berichten en foto's bleven onbeantwoord. Het leek alsof Kat zichzelf ergens voor wilde straffen, een deur achter zich gesloten had, alsof ze samen met het kind alle gevoel uit zich had geperst. Lisa wist dat die onverschilligheid schijn was, ze kende haar zusje: als er iemand een gevoelsmens was, dan was Kat dat wel. Zo'n emotioneel verdoofde periode had ze vaker gehad en dan moesten ze haar met rust laten; haar zus veerde altijd vanzelf weer overeind, als een... als een kat na een val van vierhoog.

Lisa loopt naar het keukentje, schenkt een glas water in en neemt een paar slokken. Ze hoopt dat Kat toch een band met Hannah kan opbouwen, dat ze een soort van lievelingstante wordt. Haar buik trekt samen. Wat als Kat van Hannah gaat houden? Wat als Kat zich aan haar dochter gaat hechten? Wat als de dag komt dat Hannah oud genoeg is voor de waarheid en beseft dat Kat haar moeder is en niet zij? Lisa neemt nog een slok water. Misschien is het voor iedereen beter als Kat voor altijd wegblijft, flitst het door haar heen. Bij die gedachte beginnen haar wangen te gloeien. Dit meent ze niet, echt niet, belachelijk gewoon. Natuurlijk moet haar zus een band met Hannah krijgen, het zou absurd egoïstisch zijn om hun dat niet te gunnen. Om alle hersenspinsels te verjagen schudt ze haar hoofd en zet het glas met een klap op het aanrecht. Resoluut gaat ze achter haar bureau zitten en zet de computer aan. Nog één blik op haar mobiel. Het antwoord van Maartje is er: een foto van een lege fles.

Schone luijer? antwoordt ze.

Plus boertje. Alles oké.

Lisa klapt haar mobiel dicht en gaat aan het werk.

De directeur van de scholengemeenschap raakte verdacht toen hij op kosten van de school nieuwe winterbanden had gekocht en daarna niet de schoolauto, maar zijn eigen bolide nieuwe banden bleek te hebben. Een melding van een medewerker aan een leidinggevende werd niet serieus genomen, maar toen maanden later een televisiescherm verdween en de medewerker op een beveiligingscamera de directeur met het scherm naar buiten zag lopen, sloeg hij

opnieuw alarm, dit keer bij de raad van bestuur. In een gesprek dat de raad met hem had, ontkende de directeur spullen en geld voor privédoeleinden te hebben gebruikt. Dat was voor de raad reden om Kauffmann & Kauffmann Bedrijfsrecherche in te schakelen. Lisa had een analyse van de bankrekening van de school gemaakt. Hoewel de directeur toegang tot zijn privérekening gaf en daar niets onoorbaars op te zien was, werd al snel duidelijk dat hij geld door-sluisde naar het bankaccount van zijn vriendin, dat op naam stond van een nep-bv. Daarmee geconfronteerd bleef de directeur bij hoog en laag beweren dat hij het apart had gezet om de school een hoge belastingaanslag te besparen. Hij had dus niet gefraudeerd, had louter in het belang van de school gehandeld. Met die verklaring nam Lisa geen genoegen. Dagenlang schaduwde ze de directeur – wat eigenlijk een typische Kat-klus was – en zag dat hij op een avond met een volle plastic tas het schoolgebouw binnenging. Op camerabeelden was te zien dat hij daarna de kluis betrad. In het indringende gesprek dat volgde, bekende de man dat hij een ton aan contanten in de kluis had gelegd. Hij wilde het doen voorkomen dat het totaal afgeschreven bedrag al die tijd in de kluis had gelegen. Een wanhoopspoging, want hij wist dat er een camera hing. Paniek schakelt kennelijk hersencellen uit. Geconfronteerd met de feiten en de beelden bekende de directeur en toen kon Lisa hem overdragen aan de raad van bestuur. Naar grote waarschijnlijkheid zal die hem ontslaan, dat is aan hen. De taak van Kauffmann & Kauffmann zat erop.

Op een uitgebreid rapport na. Lisa legt er de laatste hand aan en heeft zo meteen nog een aardige verrassing voor de raad van bestuur: niet alleen de directeur stal van de school. Tijdens het onderzoek ontdekte ze dat op de scholengemeenschap op grote schaal sprake was van zogenaamde rozeboordencriminaliteit. Een aantal medewerkers nam stelselmatig pennen mee naar huis, potloden, pakken printpapier, kantoorartikelen enzovoort. Zelfs rollen wc-papier verdwenen in de tassen. Reiskostenvergoeding werd aangevraagd terwijl men op de fiets was. Op straat gevonden ovkaartjes werden gedeclareerd. Relatief onschuldige, kleine vergrijpen, maar ze kostten de school op jaarbasis tienduizenden euro's.

Deze fraude blootleggen is extra service, weet Lisa. Kauffmann & Kauffmann hoeven dit niet te doen. Het draagt echter bij aan hun integere imago en het idee dat ze meer dan waar voor hun geld leveren. Met de oplossing van de Artismoorden en van de afpersingszaak van het Rijksmuseum, waarbij twee doden vielen, heeft hun bedrijf zich al behoorlijk op de kaart gezet. Veel ondernemingen vinden sindsdien de weg naar Kauffmann & Kauffmann. Lisa kan nauwelijks alle aanvragen behandelen. Zonder Kat moet ze zelfs de minst dringende zaken laten wachten. Zeker, broer Ruben is er ook. Oproepbaar voor cyberzaken. Als hij duidelijke opdrachten krijgt, doet hij prima werk. Het liefst lastige zaken. Voor meedenken over de zaak moet je echter niet bij hem zijn, niet omdat hij dat niet kan, maar omdat het hem niet voldoende interesseert om zich ervoor in te zetten.

Een ping geeft aan dat er een berichtje binnenkomt. Een selfie van haar vader Bart met Maartje en Hannah. Wat krijgen we nou, is Hannah bij Maartje en Bart thuis? Lisa begint te typen dat dit niet de afspraak is, dat Hannah te jong is en nog niet naar buiten mag. Zijn ze nou helemaal gek geworden, om zonder overleg haar kind... Dan komt het volgende bericht binnen. *Lieve mama, ik ben nu bij opa en oma, ze hebben een fles en een wieg en luiers en knuffels en boekjes en ik ben heel blij. Kom je mij hier vanmiddag ophalen? En blijf je dan bij opa en oma eten? Kusjes, Hannah.*

Lisa legt haar handpalmen tegen elkaar aan, voor haar borst, als in een Aziatische groet. Loslaten, Lisa. Ze masseert haar slapen en meldt zich vervolgens aan voor de call met de raad van bestuur.

3

O veral had hij gezocht. Terwijl André Hazes door het stadion galmde en supporters zwaaiend met Ajax-vlaggen en -spandoeken de overwinning aan het vieren waren, zocht hij in de toiletten, in de gangen, op de tribunes dichtbij en aan de andere kant van het veld. Tegen de stroom in daalde hij via de publieksruimtes een trap af en belandde in het vak van de F-Side, waar de supporters de sporen van hun blijdschap hadden achtergelaten: blikjes, vuurwerk, plastic zakjes, peuken en resten van vlaggen en spandoeken op de grond. In de buurt van de perskamer werd hij door een kleerkast tegengehouden. ‘Ik zoek mijn vriend’, had hij gezegd. ‘Hij is tijdens de wedstrijd zomaar ineens verdwenen.’

Het kon hem niet schelen dat hij werd uitgelachen, die reactie kon hij waarschijnlijk overal verwachten. Een volwassen vent die een voetbalwedstrijd niet uitzat, nou en? Er waren er zoveel die eerder opstapten, om niet in een overvolle metro terug te hoeven of in de parkeergarage vast te komen staan.

Lex zou echter nooit zomaar vertrekken en wegblijven, niet zonder iets te zeggen en niet zonder zijn gloednieuwe mobiel. Ruben had zich suf gepiekerd: had hij iets verkeerd gedaan, hem per ongeluk beledigd? Wat hadden ze als laatste tegen elkaar gezegd? Niks ongewoons. Lex vond dat de scheids dood moest en hij, Ruben, zei zoiets als ‘klotezooi’. Dat was geen ruzie – integendeel, ze waren het met elkaar eens geweest.

Op de roltrap naar de uitgang zag hij Slimme Sol en zijn zoon weer. ‘Wat was er nou?’ vroeg Sol.

‘Ik kan Lex niet meer vinden. Vlak na dat doelpunt was hij ineens pleite. Hebben jullie hem weg zien gaan?’

‘Ik heb niks gezien, jij?’ Sol richtte zich tot zijn zoon, die zijn hoofd schudde.

‘Ik zou effe bij de Febo kijken’, stelde de oude Amsterdammer voor. ‘Misschien kreeg-ie de hongerklop en zit-ie nu frikandellen naar binnen te stouwe. Of misschien staat-ie bij de metro wortel te schieten, omdat-ie op je wacht.’

Ruben had het advies opgevolgd, tevergeefs. Bij de snackbar, in de Ajax-fanshop, op het plein voor het stadion, op de Johan Cruijff Boulevard, en bij de perrons van de metro’s en treinen – nergens een spoor van Lex. Hij was daarna met de metro naar het centraal station gegaan en de Jordaan in gelopen, naar hun stamkroeg De Zon op de Lindengracht, waar Lex soms achter de bar werkte. Daar werd gezongen en geroepen en gefeest, hij kon zich er nauwelijks verstaanbaar maken. Hier en daar tetterde hij in een oor: ‘Lex gezien?’, maar hij kreeg uitsluitend troebele blikken en een hees ‘Ajax!’ als antwoord. In De Zon heerste op dat moment één uniform besef: Ajax had op heroïsche wijze gewonnen van zijn aartsrivaal. Traditiegetrouw kwam de buurvrouw weer over het lawaai klagen en werd ze toegezongen. Bevriende supporters grepen Ruben vast en hij kreeg bier in zijn handen gedrukt. Niet in de stemming maakte hij zich los uit het feestgewoel. Zijn vriend leek in rook opgegaan.

Inmiddels is het eind van de middag. Ruben staat voor het huis van Lex, een halve woning op de begane grond in de Marnixstraat. Drie Ajax-vlaggen hangen aan vlaggenstokhouders aan de muur. Op de vensterbank, achter een groezelig raam, staan vetplanten en sansevieria’s die duidelijk te weinig water krijgen, en een modelhand van hout waarvan de middelvinger is opgestoken. Ruben gluurt door het raam. Het is donker binnen en doodstil. Als Lex thuis is staat er altijd mumblerap op, van Wiz Khalifa, Chief Keef, dat soort gasten. Tegen beter weten in drukt Ruben op de bel en tikt op de ruit. Hij blijft een tijdje op de stoep staan, geeft het dan op en loopt naar de Lindenstraat, naar het appartement van Lisa, dat hij heeft mogen betrekken toen zijn zus bij Eric ging wonen.

Als zijn mattie morgen niets van zich heeft laten horen, moet hij contact met diens ouders opnemen, zo neemt Ruben zich voor.

Waar wonen die eigenlijk? Geen idee. Hij beseft dat hij eigenlijk weinig over Lex weet. Ze hebben het nooit over iets anders dan voetbal. Alleen door het naamplaatje bij die deur weet hij nu zijn achternaam: Heerinckx.

Thuis hangt Ruben het jackie van Lex aan de kapstok en legt diens mobiel op een plank in de boekenkast. Hij onderdrukt de neiging om zijn inlogcode te kraken. Zie dat je mattie maar eens uit te leggen als hij weer opduikt. Wel gaat hij achter zijn computer zitten en kijkt of er online iets over Lex Heerinckx te vinden is. Lex heeft geen Facebook en geen Insta. Wel ontdekt hij dat er in Vinkeveen een sportschool Heerinckx is. Op de website ziet hij jongeren trainen, begeleid door de eigenaar die sprekend op Lex lijkt, blond, lang en atletisch. Een oudere versie van Lex – het zou goed zijn vader kunnen zijn. Ruben zet het telefoonnummer van de sportschool in zijn mobiel. Daarna trapt hij zijn schoenen uit, ploft met een biertje op de bank neer, appt eerst Kat: *Hoe gaat het?* en vervolgens Lisa: *Hoe is het met mijn kleine nichtje?* Van Kat komt geen antwoord, Lisa stuurt een foto van Hannah in een lichtblauw pakje en een bijpassend mutsje. Schattig hoor, maar Ruben stelt vast dat die kleine het allerbelangrijkste en het meest elementaire element in een babyleven mist. Daar zal ome Ruben eens even verandering in brengen. Hij gaat naar de website van de Ajax-fanshop en bestelt een Ajax-baby-T-shirt in wit-rood-wit, maat 62.